

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci

žalobkyně: **L. K. H. P.**, narozena X, pobytem v České republice X,
zák. zástupce L. T. P. T., matka, narozena X, bytem tamtéž,
zastoupena Mgr. Ivem Žižkovským, advokátem, se sídlem Martinská
319/10, 301 00 Plzeň,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 11. 2019, č. j. MV-138309-4/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 1. 11. 2019, č. j. MV-138309-4/SO-2019, a jemu předcházející rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 8. 2019, č. j. OAM-1141-30/ZR-2018, se zrušují a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku povinna zaplatit žalobkyni plnou náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč, a to k rukám Mgr. Iva Žižkovského, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 11. 2019, č. j. MV-138309-4/SO-2019 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 8. 2019, č. j. OAM-1141-30/ZR-2018. Tím bylo podle § 77 odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zrušeno její povolení k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 téhož zákona proto, že její matce jako její pečovatelce bylo dne 9. 4. 2018 pravomocně zrušeno povolení k trvalému pobytu, a stanovena lhůta 30 dnů k vycestování z území České republiky.

Žaloba

2. Úvodní námitka žalobkyně poukazovala na porušení žalované řádně své rozhodnutí odůvodnit. Správní orgány obou stupňů měly rovněž nedostatečně zjistit skutečný stav věci a postupovat tak v rozporu s § 3 správního řádu. V neposlední řadě měla žalovaná porušit § 2 správního řádu, § 87l odst. 1 písm. e) a § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně také namítla nezákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které posléze aprobovala žalovaná a tím zatížila i napadené rozhodnutí toutéž vadou.
3. Následně žalobkyně namítla, že správní orgány obou stupňů neakceptovaly skutečnost, že její matka v době řízení měla zažádáno o přechodný pobyt a její bratr je občanem ČR.
4. Žalobkyně také namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřovala v nedostatečném posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života. Správní orgány tuto povinnost zcela pominuly, když dostatečně nezohlednily, že za dobu pobytu na území ČR se již plně integrovala, dochází zde do školy a vytvořila si tu i přátelské vazby. K tomu žalobkyně dodala, že pro vývoj dětské psychiky je nucená změna prostředí, zvláště tak zásadní, velmi náročná a může mít fatální důsledky pro její řádnou socializaci. Poukázala rovněž na svou rodinnou situaci, zejména na to, že její bratr je občanem ČR, v níž je též plně integrován a jeho odjezd do Vietnamu je nepředstavitelný. S otcem žalobkyně probíhá řízení o povinnosti opustit území a po jeho vycestování by žalobkyně zůstala zcela bez rodičů, což je v přímém rozporu i s mezinárodními závazky ČR, např. čl. 3 odst. 1 a 9 odst. 1 Úmluvy o ochraně práv dítěte. Správní orgány taktéž zcela pominuly posouzení, co by se stalo s žalobkyní, pokud by oba rodiče byli nuceni zůstat v ČR a ona musela vycestovat.
5. Konečně k posouzení přiměřenosti dopadů přijatého rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobkyně uvedla, že pojem nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života je neurčitým právním pojmem, nikoliv správním uvážením, což správní orgány nikterak nereflektovaly. Tato svá tvrzení žalobkyně podložila odkazy na související judikaturu Nejvyššího správního soudu. Na základě této judikatury žalobkyně konstatovala, že správní orgány nesplnily hlediska, o nichž bylo pojednáváno v této judikatuře, a která jsou nutná zvážit v případě takového

neurčitého právního pojmu. Správní orgány způsobily nepřezkoumatelnost vydaného rozhodnutí, když absentovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadů jak k osobě žalobkyně, tak jejich rodinných příslušníků. S ohledem vše uvedené žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované

6. Ve svém vyjádření k žalobě žalovaná setrvala na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí a zejména odkázala na část III. napadeného rozhodnutí, kde se jako odvolací správní orgán k námitkám žalobkyně dostatečně podrobně vyjádřila a v tomto vyjádření neshledala potřebu změny. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhla, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Posouzení věci krajským soudem

7. Soud rozhodoval ve věci bez nařízení jednání, neboť byly dány podmínky pro takový postup dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.
8. Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).
9. Žaloba je důvodná.
10. Při rozhodování věci vycházel soud ze správního spisu, z něž vyplývá, že správnímu orgánu I. stupně bylo doručeno rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 5. 4. 2018, č. j. MV-27727-4/SO-2018, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu cizinky L. T. P. T., matky žalobkyně, dle § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
11. Z výše uvedených důvodů bylo dne 17. 5. 2018 s žalobkyní zahájeno správní řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu nositelce oprávnění osobě, která o držitele tohoto oprávnění, tj. o nezletilou žalobkyni, pečovala. Povolení k trvalému pobytu bylo žalobkyni vydáno za účelem soužití rodiny právě k osobě matky dle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.
12. Dále měl správní orgán I. stupně k dispozici informace z cizineckého informačního systému o dalších možných rodinných příslušnících žalobkyně nacházejících se na území ČR a čítajících kromě matky také jejího otce, který v době řízení již nedisponoval žádným pobytovým oprávněním, mladšího bratra L. T., jenž je občanem ČR, a babičku, která má rovněž vydáno platné povolení k trvalému pobytu na území a hlášení stejnou adresu pobytu.
13. Správní orgán I. stupně požádal o provedení pobytové kontroly na adrese pobytu žalobkyně za účelem zjištění její aktuální situace. Při pobytové kontrole byla na

adrese zastižena matka žalobkyně a její otec, kteří uvedli, že v bytě žijí společně již asi 2,5 roku. Žalobkyně ani její bratr nebyli v době konání pobytové kontroly zastiženi, neboť byli ve školce. Matka žalobkyně dále uvedla, že v době, kdy byla ve výkonu trestu, pečoval o děti jejich otec, popřípadě jejich sousedka paní P.. K osobě babičky bylo sděleno, že tato již asi před jedním rokem odcestovala do Vietnamu.

14. Poté, co si správní orgán zajistil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, vyzval žalobkyni, aby se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí a případně se k těmto podkladům vyjádřila. Ta svého práva využila a doručila správnímu orgánu I. stupně žádost o přerušení řízení, jako důvod přerušení řízení uvedla, že Krajský soud v Plzni ve věci sp. zn. 57 A 56/2018 svým usnesením přiznal odkladný účinek žalobě proti rozhodnutí, kterým bylo matce žalobkyně zrušeno pobytové oprávnění. Z uvedené skutečnosti žalobkyně vyvodila závěr, že nejsou naplněny podmínky pro aplikaci § 77 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jelikož osoba, která o žalobkyni pečuje, měla nadále oprávnění pobývat na území. Této žádosti nebylo vyhověno.
15. Poté byla žalobkyně opětovně vyzvána, aby se seznámila s podklady pro vydání rozhodnutí a případně se k těmto podkladům vyjádřila. Ta svého práva nevyužila.
16. Dne 9. 8. 2019 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž podle § 77 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců zrušil žalobkyni povolení k trvalému pobytu a stanovil lhůtu 30 dnů k vycestování z území ČR. V odůvodnění mimo jiné uvedl, že na jeho rozhodnutí nemohl nic změnit ani fakt, že byl přiznán odkladný účinek žalobě její matky, kterou brojila proti rozhodnutí, jímž jí bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu. K odvolání žalobkyně pak žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím.
17. S jednotlivými žalobními námitkami se soud vypořádal následujícím způsobem.
18. První žalobní bod tvrdící, že správní orgány neakceptují, že matka žalobkyně požádala o přechodný pobyt a bratr žalobkyně je občanem České republiky, je formulován poněkud nejasně. Na tomto místě soud připomíná, že § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stanoví, že žaloba musí obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku ze dne 8. 12. 2005, č. j. 6 Azs 101/2004-52, uvedl: *„Žalobní musí být formulován konkrétně, aby byl jasně vymezen předmět soudního přezkumu. Připuštěním vágních a nekonkrétně formulovaných žalobních bodů by toto ustanovení ztratilo smysl.“* Žalobní bod je tedy spojením jak skutkových tvrzení, tak i jejich právního posouzení. Kvalitu, v jaké má být žalobní bod formulován, nastínil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, uvedl, že za žalobní bod je nutné považovat *„[...] každé vyjádření žalobce, z něhož byt' i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím tvrzené domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla,*

že soud zná právo, mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům bude směřovat jeho přezkum“. Podmínku konkrétního vyjádření žaloby zdůraznil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 Afs 31/2013-45: *„Žalobce je však povinen vylíčit již v žalobě, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“.*

19. Těmto kvalitám nicméně první žalobní bod nedostál. Jednak není zjevné, odkud žalobkyně čerpá, že by správní orgány neakceptovaly, že matka žalobkyně požádala o povolení k přechodnému pobytu a že bratr žalobkyně je občanem České republiky, není ani zřejmé, jaké právo žalobkyně tímto tvrzeným pochybením mělo být porušeno a s jakými důsledky pro žalobkyni. Není přitom věcí soudu, aby za žalobkyni domýšlel žalobní body; takový postup by byl v přímém rozporu se zásadou rovného postavení procesních stran.
20. Nadto je třeba konstatovat, že správní orgány s oběma skutečnostmi, o nichž žalobkyně tvrdí, že je neakceptovaly, ve svých rozhodnutích pracovaly, žalovaná se jimi zabývala na straně 3 napadeného rozhodnutí a určitým způsobem se s nimi také vypořádala. Podle názoru krajského soudu proto nelze tvrdit, že by správní orgány tyto skutečnosti „neakceptovaly.“ Tento žalobní bod proto soud vyhodnotil jako nedůvodný.
21. K žalobkyní uplatněné námitce, podle níž správní orgány porušily § 68 odst. 3 správního řádu, pokud jde o odůvodnění svých rozhodnutí, nedostatečně zjistily skutkový stav věci a postupovaly v rozporu s § 2 a 3 správního řádu a § 87l odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců, soudu rovněž nezbývá, než konstatovat, že jde o námitku zcela postrádající skutkovou argumentaci, a proto nelze tento žalobní bod akceptovat. Není totiž s čím polemizovat, když žalobkyně nijak nevymezila, v čem jí tvrzená porušení právních předpisů tkví a jakým způsobem se dotkla jejich subjektivních veřejných práv.
22. Konečně se soud zabýval posledním žalobním bodem, ve kterém žalobkyně namítla nepřezkoumatelnost a nedostatečnost vypořádání se správními orgány s dopady jejich rozhodnutí do jejího soukromého a rodinného života.
23. Při posouzení tohoto žalobního bodu je třeba nejprve vyjít ze zjištění, že žalobkyni bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle něhož ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu tehdy, pokud byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu uděleného tomu, kdo o cizince, držitele tohoto povolení, pečoval za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince. Je tedy zřejmé, že správní orgány byly v projednávaném případě povinny se otázkou přiměřenosti zásahu svého rozhodnutí do soukromých a rodinných poměrů žalobkyně zabývat (§ 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců).
24. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav,*

povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.“

25. Soud zjistil, že správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí vyšel ze závěru, že žádný z rodičů žalobkyně nemá v České republice toho času pobytový titul. Proto bude následovat své rodiče do Vietnamu, kam podle mínění správního orgánu I. stupně lze přenést její výchovu a vzdělávání, čímž dojde k minimálnímu dopadu do jejího soukromého nebo rodinného života. Dále citoval některá ustanovení z Úmluvy o právech dítěte a část odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2018, č. j. 9 Azs 401/2018-37. Žalovaná pak v odůvodnění napadeného rozhodnutí závěrům správního orgánu I. stupně přisvědčila s tím, že odpovídá aktuální rodinné a osobní situaci žalobkyně. Doplnila však, že žalovaná v době rozhodování navštěvovala mateřskou školku, což ovšem podle názoru žalované není překážkou zrušení jejího povolení k trvalému pobytu.
26. Tento závěr ovšem považuje soud za předčasný.
27. V rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, se Nejvyšší správní soud mj. zabýval i otázkou, zda je správní orgán povinen, se při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí správních orgánů do soukromého a rodinného života cizince. Právní věta vztahující se k tomuto rozsudku uvádí: „*Ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o správním vyhoštění cizince. Správní orgán však nemusí v rozhodnutí výslovně vyjmenovat všech 11 tam uvedených kritérií a předjímat u některých případný dopad na rozhodnutí. Pokud například věk cizince nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí z tohoto důvodu za specifické a takový důvod neplyne ani z průběhu řízení, není správní rozhodnutí nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že ke kritériu věku nebylo zjištěno nic rozhodného. Obdobně je tomu u kritéria zdravotního stavu cizince.*“ Z toho ovšem rovněž vyplývá, že je v praxi správních orgánů věnovat náležitou pozornost těm kritériím, která jsou v konkrétním případě relevantní. Jinak řečeno, přihlížet je třeba zvláště právě k těm hlediskům, která jsou viděna optikou osobní a rodinné situace konkrétního cizince relevantní.
28. Krajský soud v Plzni považuje z tohoto pohledu odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů za poněkud paušální a nepodepřené dostatečným zjišťováním skutkových okolností. V případě hodnocení přiměřenosti dopadů tak závažného rozhodnutí, jakým je rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobkyně, která prožila celý svůj dosavadní život na území České republiky, na němž se ostatně také narodila, vypořádat s tím, že i její matka bude muset pravděpodobně odcestovat do Vietnamu, stejně jako její nevlastní otec, přičemž tak dojde k přesunu její výchovy a vzdělávání do Vietnamu, takže k žádnému zásadnímu zásahu do jejích soukromých a rodinných poměrů vlastně nedojde. Správní orgány se totiž vůbec ve svých rozhodnutích nezabývaly otázkou integrace žalobkyně do společnosti v České republice, ačkoliv u žalobkyně, která v říjnu 2019 dosáhla věku 7 let a která navíc navštěvovala mateřskou školku (což správní orgány ve svých rozhodnutích zmínily) a v současné době již plní povinnou školní docházku, je nutno počítat

s rozvíjejícími se přátelskými vztahy, uvažovat je možno i o jejím zapojení do sportovních či jiných volnočasových kolektivů. Těmito otázkami se ovšem správní orgány vůbec nezabývaly a ani k nim neprovedly dostatečná šetření. V tomto směru soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2020, č. j. 3 Azs 406/2019-37. Tato vada řízení před správními orgány je natolik závažná, že musí vést ke zrušení napadeného rozhodnutí; jelikož by žalované v případě, že by se kasační zásah soudu týkal pouze napadeného rozhodnutí, nezbylo nic jiného, než zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť v posuzovaném případě bude nutno doplnit dokazování, rozhodl soud současně i o zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, aby nebylo další řízení zbytečně prodlužováno.

29. V dalším řízení kromě shora nastíněné nutnosti důkladněji prozkoumat současnou osobní situaci žalobkyně, resp. stupeň její integrace do společnosti, školní prospěch atd. přihlédnou správní orgány rovněž k tomu, že žalobě matky žalobkyně proti rozhodnutím správních orgánů o vydání povolení k přechodnému pobytu byla zdejší soudem usnesením ze dne 9. 3. 2020, č. j. 77 A 15/2020 – 26, přiznán odkladný účinek. Argument správních orgánů o tom, že musí-li z České republiky odcestovat její matka, musí ji žalobkyně logicky kvůli svému věku následovat, se tak v tuto chvíli nemůže, přinejmenším dočasně, uplatnit. Bude tedy na správních orgánech, aby v dalším průběhu řízení dostatečně objasnily osobní situaci žalobkyně a na základě tohoto objasnění provedly přezkoumatelnou úvahu o přiměřenosti svého rozhodnutí, a to při zohlednění mezinárodních závazků České republiky (čl. 8 Úmluvy, čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte atd.).
30. Shora uvedené lze shrnout tak, že soud shledal žalobu důvodnou. Rozhodl proto o zrušení napadeného rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a současně i z důvodů již uvedených i o zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně dle § 78 odst. 3 s. ř. s. Pro další řízení ve věci zavázal správní orgány svým právním názorem týkajícím se způsobu a míry, v jaké je třeba zkoumat osobní situaci žalobkyně pro účely posouzení dopadů rozhodnutí správních orgánů do jejích soukromých a rodinných poměrů. Tímto právním názorem jsou správní orgány vázány podle § 78 odst. 5 s. ř. s.

Náklady řízení

31. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má právo na plnou náhradu nákladů řízení ve věci plně úspěšná žalobkyně, a to vůči podlehnuvší žalované.
32. Žalobkyně byla pro dané řízení osvobozena od placení soudních poplatků usnesením ze dne 7. 1. 2020, č. j. 30 A 144/2019 – 34. Náklady řízení tedy spočívají v odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Zástupce žalobkyně, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %. Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního činí podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 advokátního tarifu 3 100 Kč a podle §

13 odst. 1, 4 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Odměna advokáta sestává ze tří úkonů právní služby, a to jednoho úkonu podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci), dvou úkonů podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu za podání žaloby a žádosti o osvobození od soudních poplatků, tj. 9 300 Kč. K odměně za tři úkony právní služby přísluší tzv. režijní paušál ve výši 3 x 300 Kč dle § 13 odst. 1, 4 advokátního tarifu, tedy 900 Kč. Náhrada za daň z přidané hodnoty činí 2 142 Kč. Žalobkyní důvodně vynaložené náklady řízení tak činí 12 342 Kč a v této výši je soud uložil žalované žalobkyni nahradit k rukám jejího zástupce dle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. K plnění byla dle § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. stanovena s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu třicetidenní lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 10. března 2020

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu